Religie

Scris de Teodor FILIP Luni, 14 Martie 2011 18:02

CARTEA CĂRȚILOR A FOST SUBȚIATĂ

Biblia consemnează apariția uriașilor pe pământ: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriașii, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiții viteji din vechime” (Facerea 6-4). Însă Biblia nu oferă prea multe informații despre aceşti uriaşi. Tind să cred că aceasta se datorează celor care au „subțiat” Cartea Cărților. De ce lipseşte din ea „Cartea lui Enoh”, scrib care a trăit tocmai în acea perioadă? Despre care am făcut vorbire într-un alt articol. Citez din ea, din capitolul VII: „1. Pe când copii oamenilor se înmulțiseră în acele zile, s-a făcut că fiicele lor s-au născut grațioase şi frumoase.
2. Şi atunci când îngerii, copiii Cerurilor (sfinții care s-au răzvrătit – n. T. F.), le-au văzut, s-au îndrăgostit de ele; şi ei şi-au spus unii altora; să ne alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele.
7. Erau în număr de 200 şi coborau din Paradis”…Mai departe Enoh îi numeşte pe cei 18 conducători ai rebelilor, fiecare pe felia lui, conduşi fiind de Samayaze.
„10. Şi ei şi-au ales câte o femeie şi s-au apropiat de ele şi au convieţuit cu ele; şi ei le-au învățat vrăjitorii, farmece şi însuşirile rădăcinilor şi a arborilor.
11. Şi aceste femei au zămislit şi au născut uriaşi.
12. Statura lor era de aproape trei sute de coți. Ei au înghițit tot ce munca oamenilor putea să producă şi n-a fost chip să fie satisfăcuți”.
În capitolul LXVIII, Enoh descrie principalele învățături pe care aceşti îngeri le-au transmis oamenilor:
„ – i-au învățat pe oameni ce înseamnă amărăciunea şi desfătarea:
- i-au învățat să scrie, să folosească cerneala şi hârtia;
- i-au învățat cum să ocolească moartea, cum pot produce platoşe, scuturi, săbii;
- le-au dezvăluit oamenilor „secretele unei false înțelepciuni”;
Conform versetului 10, fitoterapia şi alte ştiințe medicale au fost oferite oamenilor. Enoh mai precizează un lucru foarte important: şi anume că oamenii nu au fost creați/proiectați pentru a cunoaşte toate acestea, ci „Ei au fost făcuți pentru a fi în curățenie şi dreptate deopotrivă cu îngerii”. Adică doar pentru a fi compatibili genetic cu ei.
„Deşteptarea” omului nu a fost pe placul Creatorului…
Însă cineva a făcut referire la această carte: „(…) Şi iată că paznicii Marelui Sfânt (ai lui Dumnezeu, n.a.) m-au chemat pe mine, scribul Enoh şi mi-au spus: „Enoh, scribul dreptății, dute şi anunță paznicii cerului care au părăsit înaltul cerului, eternul şi sfântul loc de şedere, care s-au corupt cu femeile aşa cum fac fiii oamenilor…Aceştia şi-au luat femei, fiecare din ei a ales una şi a început să se spurce cu ea!...Ele au rămas grele şi au adus pe lume giganții de trei sute de coți…” (1).
Refuz că cred că aveau o înălțime de 300 de coți aşa cum spune Enoh, adică aproape 150 m. Chiar pe Terra noastră putem face nişte observații foarte interesante. Pigmeul african are înălțimea maximă de 1 m, o speranță de viață de cca. 38 de ani, dar o maturitate sexuală la 7-8 ani. Aşezat lângă Ghiță Mureşan al nostru, avem o situație apropiată de cea imaginată de Enoh. Deoarece cred că el a exagerat. Dar să nu mă grăbesc cu concluziile.
În cartea lui Baruh, scrisă în anul 604 î.e.n. aflăm că „uriaşii cei vestiți, înalți de statură şi iscusiți în război…pierit-au pentru că n-au avut înțelepciune…” În această carte găsim şi textul următor: „Domnul a adus potopul pe pământ şi a nimicit orice ființă, inclusiv cei patru milioane nouăzeci de mii de giganți. Apa a depăşit cu cincisprezece coți cei mai înalți munți”.
Hopa! Aici s-a strecurat o informație extraordinară: recensământul uriaşilor, ceea ce denotă că formau o populație distinctă şi compactă.
Interesant mai este următorul aspect. După ce poporul evreu a ieşit din Egipt, iscoadele trimise pentru a investiga teritoriul viitorului stat iudaic au adus următoarea veste: „Acolo am văzut noi şi uriaşi, pe fiii lui Enac, din neamul uriaşilor; şi nouă ni se părea că suntem față de ei ca nişte lăcuste şi tot aşa le păream şi noi lor” (Numerii 13-34). Deci nu toți uriaşii au dispărut odată cu Potopul! Prin această descriere tindem să-i dăm dreptate lui Enoh. Numai că, la circa 400 de ani după, avem descrierea lui Goliat din Gat: „şase coți şi o palmă”, adică circa 3 m (Regi 17-4).
Anachinii (Anunaki – vezi Sitchin), „un popor de statură cât cedri din Liban” sunt pomeniți în Biblie. Se pare că aveau o înălțime de circa 20 de metri. În Deuteriu 2:10-11 stă scris: „Mai înainte locuiau aici

Emimii; un popor mare, mult la număr şi de înălţime înaltă, ca Anachinii".

Opera lui Homer am citit-o la vârsta pantalonilor scurţi şi mi-a încântat copilăria. Uriaşii erau prezenţi în legendele Olimpului. După ce am absolvit liceul am citit epopeea lui Ghilgameş în care am întâlnit povestiri cu uriaşi. Miturile popoarelor de pe toate continentele pomenesc despre uriaşii care au convieţuit cu stră-stră-strămoşii lor. Mai mult: săpăturile arheologice de la mijlocul secolului XX al mileniului trecut au scos la iveală scheletele unor oameni până la 4 m înălţime, alături de unelte şi arme pe măsură (Siria, Maroc, China, Mexic, România, etc.). „Studii elaborate special în problematica giganţilor stabilesc ştiinţific existenţa lor în perioada în care miturile îi descriu. Doctorul Burkhalter de la Societatea Franceză de Preistorie nu are îndoieli în acest sens. Totuşi se pare că o enigmă există: arheologii au dezgropat în Siria la 6 km de Sofita, arme de silex cântărind 3,8 tone = 3.800 kg. Dimensiunile acestor arme ne fac să punem din nou în balanţă descrierile giganţilor făcută de Enoh şi de primele iscoade ale evreilor în Orientul Apropiat. Astfel de dimensiuni uriaşe, de 140-150 m înălţime, sunt în afara oricărei logici. Dar nu totul trebuie să fie logic. Trebuie găsit un răspuns să stea „în picioare". Putem spune că argumentele în favoarea existenţei uriaşilor din vechime sunt istorice, biblice, arheologice şi mitice" (2).
De asemenea, în muzeul din Bagdad erau expuse topoare de o mărime impresionantă, lungi de 3-4 metri şi cântărind peste 100 de kg (am specificat la trecut deoarece nu cunosc situaţia după ce muzeul a fost vandalizat de armata americană „victorioasă".) Ce fel de oameni puteau utiliza acele topoare?
În nordul Laosului, în câmpia Oalelor, arheologii au scos la iveală ustensile casnice cu înlţimi de până la trei metri şi cântărind câteva sute de kilograme sau chiar tone. Vechimea lor a fost stabilită la câteva sute de ani înainte de Hristos.
Să fie oare giganţii un produs al încrucişării „îngerilor" care îl serveau pe Satan cu fiicele pământenilor? Ori un produs al ingineriei genetice al acelorași „îngeri", care s-au revoltat împotriva supercivilizaţiei lui Dumnezeu?
Indiferent de înălţimea lor, erau o lucrătură diavolească şi trebuiau distruşi. Privind mai atent asupra Pământului, Dumnezeu şi-a văzut lucrarea şi s-a „apucat cu mâinile de cap". Şi a decis: „Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot Omul, căci s-a umplut pământul cu nedreptăţile lor şi iată eu ţi voi pierde de pe Pământ" (Facerea 6-13).
Distrugerea propriei lucrări a fost uriaşă. Înainte de Potop, lui Noe i se prezintă planurile pentru corabia salvatoare, în lungime de 250 m. „Iar în luna a şaptea, în ziua douăzeci şi şaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabia pe munţii Ararat" (Facerea 8-4). Au scăpat Noe şi soţia sa, cei trei fii împreună cu soţiile lor şi câte o pereche din fiecare specie de animal.
Potopul este prezent în miturile tuturor popoarelor şi fiecare cu câte un Noe (sub alt nume) şi corabia sa. Pentru cine citeşte „Cartea lui Enoh" devine clar şi pertinent faptul că noi nu suntem urmaşii lui Adam, ci ai lui Noe. Şirul urmaşilor „puri" ai lui Adam se încheie cu Lameh. Fiindcă veni vorba de Adam: crearea Universului, a Pământului, în cadrul său a tuturor vieţuitoarelor, a fost înfăptuită prin Logos (Dumnezeu a zis…"Să fie"), omul fiind singurul „făcut" din material organic luat de pe Pământ. De ce nu mai are sens să susţinem că suntem urmaşii lui Adam? În urma Potopului nu au mai supravieţuit decât Noe şi familia sa. Enoh îi explica lui Matusalem, bunicul lui Noe: „Domnul este pe cale să facă o nouă lucrare pe pământ. Când toate fiinţele umane vor fi nimicite, el (Noe) singur va fi salvat şi urmaşii lui vor face copii pe pământul uriaşilor care nu s-au născut din spirit ci din carne".
Capitolul 10 din Geneza informează scurt: popoarele Orientului Apropiat şi Mijlociu (filisteni, canaaneni, fenicieni, babilonieni) s-au format din cei 8 coborâţi de pe corabie, ce aveau caractere genetice asemănătoare. Buuun! Dar acest lucru nu era posibil fără existenţa pe teritoriile respective a unui bogat sortiment de hibrizi compatibili cu cei 8. Acest lucru ne duce cu gândul la faptul că, în urma Potopului, nu toate fiinţele umane au murit. Deoarece, tot Geneza ne informează: copiii lui Noe şi urmaşii acestora au construit toate cetăţile importante din Fenicia până în Mesopotamia şi Babilonia. Laolaltă cu ei au trăt şi numeroşi uriaşi.
„Cartea lui Enoh", care cuprinde 366 de manuscrise, dă răspunsurile la toate întrebările legate de această civilizaţia stranie. Însă marii „înţelepţi" au hotărât că este o „carte prea grea pentru înţelegerea oamenilor".

CONSPIRAŢIE LA CEL MAI ÎNALT NIVEL

Existența unei rase umanoide gigant, ce a trăit pe Pământ este una din cele mai bine păzite secrete de către autorități de la cele mai înalte nivele. Dimensiunile acestora variau între 2,5 şi 9 metri. Pe toate continentele au fost descoperite nenumărate situri arheologice cu scheletele acestora. Există sute de relatări ale martorilor care au participat de dezgroparea scheletelor de uriaşi. Şi totuşi, opiniei publice nu i se oferă nici o informație legată de această problemă.
În 1880, la Cayuga, Niagara, au fost dezgropate scheletele a nouă uriaşi, măsurând peste 2,70 metri. „Smithsanian Insitute" a expus doar câteva artefacte, motivând că toate scheletele s-au prefăcut în pulbere!
Conform ediției on line a Evz.ro din 13.12.2009 „Pe la sfârşitul sec. al XVI-lea, în cantonul elvețian Luzern, era scos la iveală un schelet uman de aproape şase metri…La câteva decenii după, şi în Franța erau dezgropate osemintele unei ființe uriaşe de aproape opt metri, din apropierea castelului Chaumost, aflat pe valea Loarei."
În octombrie 1989, din Pantelimon-Lebăda, au fost scoase la iveală 20 de schelete de uriaşi. Au dispărut!
La Scăieni, necropola de uriaşi a fost descoperită de săteni în anul 1985 şi au fost dezgropate două schelete de uriaşi. Unde sunt? Situl nu a fost cercetat niciodată.
În localitatea Brăbeți (Dolj) au fost descoperite schelete de uriaşi de circa 2,7 m înălțime. Specialiştii muzeului de istorie din Craiova au pus mâna pe ele. De atunci nu se mai ştie nimic despre aceste schelete.
Localitatea Ciolăneşti din județul Teleorman îşi trage acest nume de la faptul că în zonă au fost descoperite oase uriaşe de oameni cu sute de ani în urmă.
La Argedava, considerată prima cetate de scaun a lui Burebista, săpăturile arheologice au fost conduse o perioadă de Vasile Pârvan. Pentru ca ceva mai târziu, ca şef al arheologilor să fie trimis Dinu Rosetti – oare întâmplător? În perioada 1956-1954 aici au fost descoperite scheletele a 80 de uriaşi „înalți de circa 4 m". Ce frapează în acest caz? Cei angajați la săpături, în momentul în care găseau parte a scheletelor, erau trimişi acasă, iar săpăturile le efectuau în continuare arheologii. Ioniță Florea, localnic, în vârstă de 80 de ani, a declarat pentru Libertatea: „Am dezgropat uriaşi cu mâna mea, în 1950". Toate scheletele au dispărut!!! Aici a fost efectuată cea mai mare descoperire de schelete de uriaşi din lume. Nu este vorba de înălțimea lor, ci de faptul că scheletele aveau culoarea roz, ca în urma unei iradieri.
La un an de la descoperirea Argedavei şi a scheletelor celor 80 de uriaşi, Vasile Pârvan a avut un…deces suspect. La fel de suspect avea să dispară Paul Lazăr Tonciulescu, B.P.Haşdeu - aveau în lucru dicționarul româno-sumerian – şi Nicolae Densuşianu care, după mai bine de două decenii de documentare şi cercetare lucra la finalizarea monumentalei „Dacia Preistorică".

Nu pot să-mi explic de ce arheologii români nu cercetează necropolele descoperite şi date complet uitării. Din acest punct de vedere România este unică în lume. Urmăresc frecvent emisiunile de pe canalele TV Discovery şi History. Am urmărit documentare în care arheologii străini prezintă cu venerație fiecare descoperire, de multe ori un simplu ciob. La noi?!?
Este posibil ca uriaşii să fi fost asimilați în marea masă a populațiilor autohtone, de statură mult mai mică şi astfel să fi dispărut. Aşa grăiesc, de fapt, şi legendele. Din când în când se nasc reminescențe ale acestora. Sunt persoane bolnave de gigantism, afirmă medicii. Din zilele noastre îi amintesc pe ucraineanul Leonid Stadnik, în vârstă de 39 de ani, cu o înălțime de 2,57 m; chinezul Bao Xishum, în vârstă de 59 de ani, înalt de 2,36 m şi românul Ghiță Mureşan, în vârstă de 39 de ani, cu o înălțime de 2,34 m.

GIGANȚI SUBACVATICI
Uriaşi umanoizi au fost semnalați în adâncurile lacurilor în duverse variante, în multe părți ale lumii, chiar în zilele noastre. Nu s-a putut stabili de unde vin şi cine sunt.
Despre giganții subacvatici au relatat localnicii din regiunea Transiliisk Ala-Tau, din Kârgâstan, care au descoperit într-o peşteră din apropierea apei lacului Issyk Kul, trei gigantice schelete umanoide. Au dispărut şi acelea.
Gruzinul George Papashvili, stabilit în SUA, a scris cartea „Anything can happen", publicată în 1925 la New York, în care relatează descoperirea unor schelete umanoide de trei metri, într-o peşteră dintr-un lac din Georgia.
„În 1922, revista rusă a fenomenelor paranormale, „Anomalia", a publicat un articol scris de Mark Steinberg, unul din veteranii sovietici ai războiului din Afganistan şi autor a numeroase cărți. Acesta a povestit că, în 1982, conducea, împreună cu colonelul Ghenadi Zverev, antrenamentele scufundătorilor militari, în lacul Issyk Kul, când pe neaşteptate a sosit generalul Vitali Demianko, şeful Serviciului de scafandri militari. Acesta i-a informat pe cei doi ofițeri că „în timpul antrenamentelor efectuate în lacuri de

mare adâncime din regiunile siberiene şi ale Trans-Baikalului, scufundătorii sovietici au întâlnit misterioşi înotători subacvatici, de peste trei metri înălţime". Creaturile, foarte asemănătoare oamenilor, purtau costume argintii, mulate, în ciuda apei reci ca ghiaţa, iar la adâncimea de 50 m nu aveau nici un aparat de respirat, în afara unei măşti sferice pe cap. Unul dintre ofiţerii din zonă a ordonat să fie capturată o astfel de creatură, dar când scafandrii au încercat să prindă în plasă unul din ciudaţii înotători, s-au trezit azvârliţi în sus de o forţă uriaşă, care i-a împins dincolo de luciul apei, în aer! Din cauza scăderii bruşte a presiunii la ascensiunea prea rapidă la suprafaţă – ascensiune care forţează pătrunderea de bule de azot în sânge şi în ţesături – militarii au fost afectaţi de embolie. Şi pentru că din camerele de decompresie existente la baza militară doar una era în stare de funcţionare (în ea încăpând două persoane), „vânătoarea" s-a soldat cu moartea a trei scafandri, restul rămânând invalizi" (3).

HERCULE ÎNTRUPAT DE IOVAN IORGOVAN

În România există nenumărate mărturii despre o civilizaţie a uriaşilor. Practic, în fiecare zonă a ţării circulă din generaţie în generaţie poveşti despre oameni de statură înaltă.

Unul dintre cele mai glorioase şi nobile triburi din vechime – teutarii, este pomenit de Herodot în operele sale. Le mai spunea tartari sau tatari, de unde a derivat denumirea de „tătari". Nu au nici o legătură cu triburile nomade care au băgat spaima în vecini. Acestor teutari li se atribuie fortificaţiile din Munţii Carpaţi – adevărate ziduri ciclopice, ale căror ruine le-am vizitat la Sibiu, Haţeg şi Orăştie. Am rămas deosebit de impresionant. Mai pot fi văzute la Turnu Roşu, Vulcan şi în Munţii Buzăului.

Homer spune că aceştia erau „favoriţii zeilor" şi că „îi întreceau pe toţi în înălţime, forţă şi frumuseţe". Tot ei au înălţat dolemele.

Aristotel le atribuie cele dintâi construcţii sub formă de turnuri şi fortificaţiile ciclopice de apărare, ridicate pe culmi.

Moşnenii (astăzi numiţi „munteni") constituie o populaţie foarte veche, stabilită în partea superioară a râului Buzău. Pliniu îi numea mossyni, Strabo mossynoeci. Locuinţele acestora erau foarte înalte, iar pietrele de la temelie şi trunchiurile de copaci nu puteau fi deplasate decât de oameni cu o forţă deosebită – adică de uriaşi. Mulţi dintre aceştia au luptat în oastea lui Negru Vodă, un enigmatic erou cu o înălţime impresionantă. ..

Foarte puţini cunosc că în ţara noastră, în apropierea Munţilor Gogu, din Retezat, trăieşte o populaţie izolată, care se ocupă cu păstoritul. Sunt oameni voinici, foarte înalţi, aspri, care se pretind a fi coborâtori din cei mai vechi oameni din lume. Îşi spun gugami sau gugulani şi se cred apăruţi odată cu piscul din Masivul Godeanu. Au particularităţi lingvistice foarte ciudate, care au creat legende în jurul lor. Credinţa lor este mult mai adâncă decât legendele, pentru că ajunge chiar la rădăcina miturilor primordiale ale omenirii.

Nicolae Densuşianu, în opera sa capitală „Dacia Preistorică" povesteşte că strămoşii ancestrali ai gugulanilor ar fi urmaşii pământenilor din Gigantomachia Elina, care păşeau din munte în munte. Dintre aceştia a apărut Iovan Iorgovan cel viteaz, cel care s-a luptat cu balaurul la poalele Muntelui Oslea, lângă izvorul Cernei. Cel puţin aşa grăiesc legendele şi baladele populare de prin partea locului. Se pare că pe el îl întrupează Hercule, iar lupta acestuia cu balaurul nu a avut loc pe Ossa din Olimp.

Relevant este că în textele antice se pomeneşte de localitatea Giganul (guganul), iar lângă Caransebeş se află localitatea Gagnis, pentru a ne convinge de străvechea etimologie mitică a guganilor. Deoarece numele de „giganţi" vine de la Nogigas (Uriaş), care poate însemna şi „băştinaş".

„GRUIEŢII" ÎŞI PĂSTREAZĂ TAINELE

La marginea satului Şona, din Oltenia !? (nu cumva Braşov?), înfruntă timpul şi intemperiile opt movile de pământ, înalte de 20-30 de metri şi aşezate pe deal, chiar în mijlocul unei terase lungi de circa 1 kilometru, pe două linii perfect paralele. „Sătenii le spun „guruieţe" sau „gruieţe". Cuvânt străvechi, derivat de la „grui", a cărei origine nu se cunoaşte, ce s-a păstrat probabil din limba dacilor…şi care înseamnă „movilă, deluşor" (4). Dacă îi întrebi pe săteni cine le-a ridicat acolo îţi răspund simplu: „Uriaşii".

În timpuri foarte îndepărtate, spun legendele locului, dinspre Munţii Făgăraş au venit nişte uriaşi care, după ce au trecut Oltul şi-au scuturat opincile de pământ, pline de noroi şi aşa au apărut „guruieţele". Aceşti uriaşi au trăit acolo înaintea dacilor. Localnicii nu au îndrăznit niciodată să sape în ele să vadă ce ascund. Dar nici arheologii ori istoricii nu au fost interesaţi de ele.

Astfel de movile pot fi văzute şi la marginea satelor Halmeag şi Buneşti în apropierea cărora au fost găsite urme ale unor aşezări dacice. Cercetătorul Andrei Vartic spune că, pe hartă, aceste gruieţe constituie vârful

unui triunghi dreptunghic ale cărei laturi unesc vârful Omul, muntele sacru al dacilor şi sanctuarul de la Racoş. El mai susține că, după aranjamentul teraselor din jur, nu este exclus ca acestea să adăpostească mormântul lui Decebal. Achim Boieru, un bătrân înțelept din satul Şona este convins că movilele de pământ au legătură cu sanctuarele dacice de la Sarmisegetuza şi cu cetatea Râşnovului. „Sigur nu se ştie nimic. Istoricii nu şi-au băgat nasul în ele să le cerceteze. Am auzit că sunt legate prin tunele subterane care duc la cetatea Râşnovului şi cu sanctuarele dacice" (4).
Filozofia dacilor se regăseşte în modelul matematic al sanctuarelor de la Sarmisegetuza şi Racoş. Dar şi în triunghiurile pe care le formează construcțiile răspândite pe teritoriul Daciei. Strămoşii noştri şi-au construit țara topografic şi geometric proiectând pe pământ cerul înstelat. Au construit cu ziduri de piatră bine prelucrate cetăți pe vârfuri greu accesibile în munți. S-au spus că aceste ziduri erau cetăți de apărare. Dar cisternele cu apă, hambarele cu grâne, sanctuarele şi locuințele sunt dincolo de aceste ziduri. Dacii aveau cunoştințe solide de astronomie. Dacă unim aceste vârfuri de munți, obținem triunghiuri dreptunghice, aşezate după un algoritm cosmic. Unind punctul unde se află cele 8 movile de la Şona cu punctul sanctuarului de la Racoş şi Vârful Omul obținem un triunghi dreptunghic cu unghiurile de 30 şi 60 de grade. Pe linia Şona-Omul se află templul dacic de la Şinca Veche, adăpostit într-o peşteră. Un alt triunghi, mai mare are în vârfuri Templul de la Racoş, Vârful Omul şi cetatea dacică de la Sarmisegetuza. La Racoş se află un mare complex ritualic al dacilor. Linia care uneşte Cetatea Sarmisegetuza cu Vârful Omul este denumită „marea linie topografică a dacilor". De-a lungul anilor, din vorbă în vorbă, povestea gruieților de la Şona a ajuns la urechea unor arheologi. Pentru că sunt acoperite cu vegetație piramidale pot fi asemuite cu tumulii sub care celții şi sciții îşi îngropau căpeteniile, împreună cu un întreg tezaur de arme şi podoabe. Cum aceste popoare au trecut şi pe plaiurile noastre, tendința arheologilor a fost să le identifice cu tumulii. Mai mult, în jurul lor arheologii au găsit ceramică din epoca târzie a bronzului şi din perioada Halistat, de acum 1.200 de ani.
Nu pot să-mi explic pasivitatea istoricilor şi a arheologilor. De ce nu se execută săpături la fața locului? Oare să ne fie frică de ce va ieşi la lumină?...

TERRA – UN URIAŞ LABORATOR GENETIC
Interesant este că, în legendele majorității popoarelor, precum şi în documentele provenite de la vechile popoare, se vorbeşte în mod constant de „uriaşi cu plete şi bărbi blonde sau roşcate"!. Aceştia au diferite denumiri: „Fiii Soarelui", „Fiii Aurorei", „Wanii" sau „Virocochas". Şi toate legendele spun că „aceştia au venit din cer şi s-au întors acolo". Însă numai după ce i-au învățat pe pământeni agricultura, meşteşugurile, arta şi le-au dat un cod de legi morale şi sociale. I-au învățat arhitectura, astronomia, matematica, medicina ş.a. Însă, şi în ziua de astăzi, oamenii de ştiință – nu în totalitatea lor – tratează aceste legende cu ironie sau indiferență. Iar opinia publică cunoaşte prea puține despre ultimele descoperiri, care par să confirme originea extraterestră a oamenilor. Există nenumărate dovezi incontestabile privind faptul că Terra a fost vizitată, într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat, de extratereştri. Oamenii de ştiință din toate domeniile ar trebui să aprofundeze cercetările în acest sens. Pentru că, iată ce a declarat şi profesorul Lancement, fost director al Secției de Astronomie din cadrul Palatului Descoperirii (Paris): „Dacă admitem că şi pe alte planete pot exista ființe inteligente, este cât se poate de firesc să ne punem întrebarea: Aceste ființe nu au venit deja? Nu se găsesc cumva pe fundul oceanelor sau în regiuni neexplorate resturi ale unor aeronave căzute acum 15 zile sau acum 15.000 de ani? Şi a mai adăugat: „Acum 300.000 de ani, sau poate chiar un milion de ani, o expediție venită de pe Marte a ajuns pe Pământ cu o populație aflată la sfârşitul erei terțiare. Surprinşi de condițiile fizice pe care nu le prevăzuseră, marțienii au suportat cu greu scăderea bruscă a facultăților lor şi nu au mai putut pleca de pe Pământ…"

Teoria lui este împărtăşită de tot mai mulți cercetători. Iar H. P .Blavatski, autoarea cărții „Oamenii spațiului", scria: „Oamenii-păsări (Insula Şarpelui), Zeul-Şarpe cu aripi (America Centrală), semizeii din mitologie, „Spiritele Stelelor" şi chiar îngerii sunt forme simbolice de ființe extraterestre din care ignoranța populară a făcut „reprezentări divine sau semidivine".
Că Terra este un uriaş laborator genetic mai este dovedit de următoarele descoperiri. Într-o mină din Transilvania a fost descoperită o superbă statuetă, ce reprezintă o femeie cu douăzeci şi patru de degete! Câte şase la fiecare mână şi picior!! Cine ştie în ce muzeu particular zace ascunsă această statuetă pe care a văzut-o şi a ținut-o în mână regretatul Doru Davidovici. Celor care se vor mira de mintea bolnavă a celui care a conceput statueta, le răspund: a fost descoperită o populație, din neamul Refaimilor, de statură înaltă, „cu şase degete la mâini şi la picioare, adică de toate douăzeci şi patru" (I. Paralipomedia 20-6).
Pe Terra trăiesc patru rase umane: albă, negroidă, mongoloidă şi roşie (indienii din America). Privind mai

atent descoperim diversități: tailandezi, vietnamezi, chinezi, japonezi, aborigeni, australieni, laponi, polinezieni, arieni, mongoli, hotentoți, hinduşi, semiți, pigmei, etc. Sunt subtipurile rasiale, care au un caracter în plus sau în minus.
Dar toate populațiile Terrei au religii proprii, în trecut au fost mult mai multe. Fiecare religie cu zeii săi. Aceştia sunt zeii planetari responsabili pentru caracteristicile speciei prezentate mai sus. „Civilizațiile extraterestre galactice născute dintr-o formulă A.D.N. comună, ajunse la tehnici avansate de terapii genetice, practică un alt mod de perpetuare şi evoluție a speciei. „Cultura umană" de pe Terra serveşte acestui scop. Zeci de rase galactice au dezvoltat pe Terra zeci de programe de inginerie genetică, fiecare zeu având ograda sa. Diversitatea tipurilor rasiale ale speciei Homo Sapiens Sapiens se regăseşte în diversitatea tipurilor rasiale ale zeilor. Cu toții, oameni şi zei se învârt într-un joc controlat în jurul unei formula A. D. N. cu o mulțime de variante" (2).
În concluzie: fiecare tip rasial este rezultatul unui program de inginerie genetică aparte. Bazele acestor zei, pe care îi putem numi extratereştrii, au fost situate în mări şi oceane, în subterane, pe pământ sau în aer. Miturile şi legendele tuturor popoarelor s-au creat în jurul lor. Iar în ziua de astăzi ne încântă şi ne incită imaginația. În epoca modernă toate aceste baze au dispărut. Au dispărut şi zeii. Referitor la aceste dispariții, încă un aspect care trebuie să dea de gândit. După ce i-au învățat pe oameni diferite meşteşuguri și arte, aceşti zei s-au ridicat la Cer cu promisiunea că vor reveni.
Acțiunile acestor zei nu se mai văd. Teoretic. Şi totuşi, după cum vom în alte articole, bazele aeriene şi cele subterane au rămas active. Altele au fost construite de mâna omului şi puse la dispoziția altor extratereştrii.

Surse:
1. „Cartea egipteană a morților", Editura Sophia, Arad, 1999;
2. Toni Victor Moldovan, „Programul Terra", Editura Conexiuni, 1998;
3. http://spiritultimpului.blogspot.com;
4. http://drumulnavigatorilor.ro